

mægtige, men jeg vil tilføje, at jeg tror, at Arbejdsløshedskassernes Tillidsmænd ogsaa har nævnt det højeste Beløb, som det er muligt at anbefale, hvis man vil bevare Arbejdsløshedskasserne som en social Institution. De Betæneligheder, som Arbejdsløshedsinspektøren og et Mindretal i Nævnet har angivet, har jeg ment at kunne fjerne ved at tilføje til § 4 følgende Bestemmelse: „Indenrigsministeren kan i Tilfælde, hvor det skønnes, at en Kasses vedtægtsmæssige Understøttelse med ovennævnte Tillæg ligger for nær op ad de for Faget eller Grupper indenfor Faget gældende Lønninger, paalægge Kassen at nedsætte den vedtægtsmæssige Understøttelse med et passende Beløb.“ Naar det er foreslaaet her, at det er Kassens Ydelse, som skal nedsættes, og ikke Statens, er det for at fastslaa, at Statens Afgørelse ikke skal træffes under noget Hensyn til det finansielle Spørgsmaal for Staten, men udelukkende under Hensyn til det sociale Spørgsmaal, at der bliver et rigtigt Forhold mellem Arbejdslønnen og den arbejdsløses Understøttelse, et saadant Forhold, at man ikke skal kunne nedbryde den i Befolkningen værende Tillid til Arbejdsløshedskasseinstitutionen ved at paastaa, at den og dens Understøttelse er en Hindring for, at Arbejdet bliver optaget. Med denne Tilføjelse, som jeg har foreslaaet, tror jeg, at den høje Rigsdag ubetinget bør følge, hvad Flertallet i Arbejdsløshedsnævnet har foreslaaet af Forhøjelser. Det er ogsaa den, der har begrundet min Ændring af Minimalsatserne, der forhøjer Nævnets Forslag.

Lovforslaget foreslaar i øvrigt foruden disse Forhøjelser forskellige andre Forbedringer af de gældende Tilstande ved visse Udvidelser, der navnlig kommer de unge til gode. Det foreslaas saaledes, at „Indenrigsministeren kan efter Indstilling fra Nævnet tillade, at en Arbejdsløshedskasse yder en efter Forholdene afpasset Understøttelse til arbejdsløse unge Arbejdere under 18 Aar, som er optagne i Kassen som bidragydende Medlemmer og har været knyttede til vedkommende Fag i mindst et Aar“. Det foreslaas endvidere at udvide Huslejhjælpen til ogsaa at gælde Ikke-Familieforsørgere, dog saaledes, at den i saa Fald ydes som et bestemt ugentligt lille Beløb. Naar man tidligere har ment, at Huslejhjælp ikke burde gives til Ikke-Familieforsørgere, er Begrundelsen saa nærliggende, at den ikke behøver at nævnes her. Men jeg tror, at man maa erkende, at ogsaa de unge arbejdsløses

Forhold med Hensyn til at skaffe sig Bolig er saa vanskelige og den Pris, der sættes paa et enkelt Værelse til et ungt Menneske, saa høj, at det vil være nødvendigt at yde Huslejhjælp ogsaa til de ikke-familieforsørgende. Hjælpen er foreslaaet kun at skulle gives til saadanne Ikke-Familieforsørgere, der har været arbejdsløse i mindst 2 Uger, og at skulle ydes ugentlig for Københavns og Frederiksbjergs Vedkommende med 3 Kr., for Købstæderne med 2 Kr. 50 Øre og for Stationsbyer og Landdistrikter med 2 Kr.

Der er endvidere foreslaaet forskellige Bestemmelser, hvis Hensigt er, at Ydelsen af Understøttelsen ikke skal hindre, at Arbejdet optages, saa snart det overhovedet er muligt. Hidtil har Understøttelsen til Medlemmer, som arbejder paa nedsat Arbejdstid, kun været ydet, naar Nedsættelsen andrager en Trediedel af Arbejdstiden, altsaa naar 2 af Ugens Arbejdsdage berøves Arbejdet. Naar Arbejdstiden er nedsat saaledes, at kun 1 Dags Arbejde gaar bort af Arbejdstiden, vilde der under den nu foreslaaede Forøgelse af Understøttelsen maaske være en Opfordring til ikke at søge Arbejde, og det foreslaas derfor nu, at der skal kunne ydes Understøttelse, selv om Nedsættelsen af Arbejdstiden ikke andrager en Trediedel.

Ud fra lignende Betragtninger foreslaas det, at Huslejhjælpen ogsaa skal kunne ydes for et kortere Tidsrum end det, der hidtil har været fastsat. Bestemmelsen findes i § 5 og lyder saaledes: „Ved Afslutningen af en Arbejdsløshedsperiode af mindst 2 Ugers Varighed udbetales der delvis Huslejhjælp for den Del af den tilbagelagte Arbejdsløshedsperiode, for hvilken der ikke er ydet Huslejhjælp“. Bestemmelsens Hensigt er, at ingen skal afholdes fra Arbejdet derved, at han udsætter sig for ikke at modtage Huslejhjælp.

Jeg har, haaber jeg, ved de Bemærkninger, jeg hidtil har fremsat, givet et Indtryk af, at den Understøttelse, som her foreslaas, er saa høj, at den maa ledsages af en særlig Bestemmelse, for at Arbejdsløshedskasseinstitutionen ikke skal bringes i en saadan Situation, at Tilliden til den i Befolkningen vil briste. Ikke desto mindre er jeg klar over, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen, saaledes som den vil blive givet af Kasserne, ikke altid vil være tilstrækkelig. Dette er ogsaa Nævnets Opfattelse, og hele Nævnet har derfor foreslaaet, at der gives Lovens § 8 en saadan Form, at det bliver klart for alle, at Hensigten er, at den skal benyttes, hvor Ar-